

деяльності обмежуються широким використанням популізму і маніпулятивних технологій з впливом на потенційний електорат. Широке прошарок суспільства виявилось позбавленим повноцінних і дієздатних політичних організацій, які б у повній мірі захищали їх інтереси.

К числу фундаментальних труднощів повноцінного функціонування громадянського суспільства належить і глибока фрагментація в національно-регіональному плані. Побудова українського державства відбувається на фоні міжетнічних і міжкультурних суперечностей при збереженні соціальної дезорієнтації частини населення в умовах ціннісно-нормативної неопределенності і аномічної деморалізованості. В результаті окремі регіони і регіональні еліти розповсюднують і відстають в суспільстві взамоисключаючі трактування моделі політичного устрою України і пропозицій з вирішення принципових питань національної повестки дня.

Сумуючи вищесказанне, можна зробити висновок, що подальша інституціоналізація і повноцінне функціонування громадянського суспільства в Україні залежить від наступних факторів: необхідності вироблення безконфліктної моделі взаємодії з інститутами громадянського суспільства з послідовним переходом до передачі частини властних повноважень органам самоуправління; з підвищення політичної і соціокультурної зрілості населення, розвитку інтересу брати участь в суспільно-політичній житті; з готовності держави припинити адміністративну уніфікацію України в гуманітарних і світоглядних питаннях.

Пустовіт Д.А.
НТУ «ХП»

РОЗРОБКА МОЖЛИВОЇ ПРЕВЕНЦІЇ ЩОДО КАТУВАННЯ ТА НЕЛЮДСЬКОГО ЧИ ПРИНИЗЛИВОГО ПОВОДЖЕННЯ АБО ПОКАРАННЯ

На сучасному етапі розвитку суспільства розроблені національні та міжнародні нормативно-правові інструменти та механізми протидії та боротьби з катуванням та нелюдським чи принизливим поведінням або покаранням.

Існуюча на законодавчому рівні заборона такого поведіння є абсолютною, відступати від неї держава не має права навіть у випадку війни або іншої загальнодержавної небезпеки, яка загрожує населенню.

Але, вочевидь, функціонування навіть демократичного суспільства не можливе без створення спеціальних інститутів примусу й обмеження прав громадян. Вони мають законне право на застосування насильницької дії для забезпечення виконання своїх функцій. Застосування насильницької дії має здійснюватися у чітко визначених межах, які повинні бути закріплені в законодавстві. Проте в повсякденній діяльності працівники правоохоронних органів досить часто переходять цю межу, застосовуючи до затриманих

незаконні методи ведення розслідування, тим самим порушуючи конституційні права і свободи людей і громадян.

Актуальність проблеми полягає в тому, що протягом 2011 року до органів внутрішніх справ надійшло 2937 заяв та скарг громадян стосовно незаконних дій працівників міліції, з них 61 скарга – щодо фактів катувань та ще 1280 – щодо фактів побиття. Відсоток скарг, які знайшли своє підтвердження, є надзвичайно малим. Так, частково підтвердилися лише 2 скарги щодо катувань (3, 2% від скарг цієї категорії) та 59 (4, 6%) – щодо побиття громадян. Ці правопорушення існують навіть попри те, що в кожному кабінеті дізнання вже як маже чотири роки працюють камери спостереження та відеореєстрації затриманих.

В наш час реформ, а саме переходу до правового суспільства досі залишаються ці правопорушення. Саме тут і постає проблема. Чи є це наслідком культури безкарності чи проблеми самої правової системи?

Аналіз національного законодавства, норм міжнародного права, а саме Конвенції ООН проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поведження і покарання (від 10.01.1984) дозволяє зробити висновки про необхідність прийняття спеціального закону, метою якого є створення комісії з запобігання катуванням та нелюдському чи принизливому поведженню або покаранню. Цей закон дозволить створити національний превентивний механізм, що покращить правове становище в державі та активізує участь України в процесах європейської інтеграції.

*Свичкарь А.
НТУ «ХПИ»*

ИНСТИТУТ УСЫНОВЛЕНИЯ И МЕЖДУНАРОДНОЕ УСЫНОВЛЕНИЕ В УКРАИНЕ

В Украине с каждым днём растёт число детей оставшихся без попечения родителей. Из них только 5% дети-сироты, все остальные имеют родителей, которые по тем или иным причинам не занимаются их воспитанием, либо по состоянию здоровья не могут исполнять свои родительские обязанности. В связи с растущим количеством детей без родительского попечительства процедура усыновления является актуальной как никогда, но она же и вызывает множество противоречивых дискуссий в обществе и на уровне государственного регулирования.

Усыновление – это юридический процесс, в ходе которого решением суда создаются новые постоянные отношения между родителями и ребенком. Для государства суть процесса заключается в передаче родительских прав и обязанностей от одной семьи к другой. Для усыновителей усыновление означает принятие в семью ребенка, на правах рожденного, со всеми правами и обязанностями, как со стороны взрослых, так и со стороны ребенка.

К усыновителям предъявляются одинаковые требования, например, согласно статье 211 Семейного Кодекса Украины усыновителями ребенка в